

Moje prababička Jaroslava Prajerová

Klára Carvanová, 7.B

Po vánočních svátcích jsem jela s rodiči navštívit moji prababičku. Úžasné přivítání jako vždycky: „Ahoj, Sluníčko moje.“ A hned dodala: „Už jsem se na Vás všechny těšila“. Usadila nás do obývacího pokoje. Strašně moc se snažila, aby nedala na sobě znát, že jí není nejlépe, ale my jsme to stejně poznali. Maminka uvařila kávu a čaj. Začala jsem jako vždy prosit o vypravování. „Babi, budeme si povídat o tvém dětství?“ „A co by tě tak zajímalo?“ mrkla na mě. Věděla, že je to jasné. Šumava a její dětství.

Prababička pochází ze Šumavy z vesničky Dražovice pod Hrází. Narodila se 6. 8. 1932 v Sušici. Měli stavení, hospodářství, pole. V době války byla prababička malá holčička, ale říkala, že moc dobře cítila strach, který byl všude. Na vsi se měli lépe než lidé z města. Měli co jíst. Dražovičtí pomáhali lidem z nedalekého města Sušice. Dávali jim jídlo. Ve městě byla bída a hlad. Pomáhali, ale nejen lidem z města. V lese byli schovaní partyzáni. Prababičky tatínek živil rodinu jako muzikant, který hrál na trubku a jezdil po světě. Za války byl doma a pracoval v lese s ostatními muži z vesnice. To, že pomáhali partyzánům, ale prababička samozřejmě jako malá nevěděla. Před dětmi se to tajilo. Často nosila tatínkovi do lesa oběd jako ostatní děti. Maminka ji tam posílala. Měli úžasného pana učitele. „To byl ten pan řídící, vid' babi?“ řekla jsem. „Všechny děti jsme ho milovaly“, říkala prababička. Byl pro nás strašně velkým vzorem. Když jsme se nechtěli učit německy, říkal: „Kdyby Vás odvezli z vesnice pryč do Německa, musíte se naučit říct, že máte hlad, že prosíte o chleba.“ Naučili se. I po tak dlouhé době to německy ještě zvládla. Jednou v zimě zase vyrazila za tatínkem s obědem. Pan řídící byl ten den odvezen gestapem do Sušice. Všichni se o něj báli a nevěděli, jestli se ještě vrátí. Prababička přinesla tatínkovi oběd. V lese pracoval jako vždy s ostatními muži. Tatínek tam kácel stromy. Prababička měla na sobě krásný, teplý, červený kabátek. Měla ho moc ráda. Maminka říkala, že jí červená moc sluší. Dostala ho od ní k narozeninám. Nevěděla proč, ale tatínek řekl, aby si kabátek sundala. Zabalil ji do deky a nechal ji ohřát se u ohně. Nezvykle brzy řekl, ať jde co nejkratší cestou rychle domů k mámě. Bylo jí to divné, protože tam vždycky mohla být a poslouchat, jak si chlapi u oběda povídají. „Strašně jsem plakala celou cestu domů“, říkala. Prababička se bála, že se bude maminka zlobit, že se vrací bez kabátku. Jenže maminka se vůbec nezlobila. Až po válce se prababička dozvěděla, že nosila často zprávy pro partyzány, kteří byli ve spojení s muži z vesnice. Tenkrát měla v kabátku zašitou zprávu o panu řídícím. Pan řídící poslouchal v rádiu vysílání zakázané rozhlasové stanice BBC London a někdo ze sousedů ho udal gestapu. Z výslechu na gestapu v Sušici se naštěstí vrátil.

Mně se ta doba zdá hrozná, ale prababička si nestěžovala. Měla prý krásné dětství, s maminkou, tatínkem a mladším bratrem, přestože to bylo s Němci za zády. Naše poslední povídání proběhlo 27. 12. 2016

Moje prababička je pro mě úžasný člověk. Je to nejstarší člen naší rodiny. Mám ji moc ráda. Měla těžký život a ona si přesto na nic nikdy nestěžovala. Nebyla jsem úplně rozhodnutá, že bych tuto práci chtěla vypracovat, ale v posledních 3 měsících se prababičky zdravotní stav

moc zhoršil, a proto jsem se rozhodla, že chci o ní a o jejím příběhu napsat. O Šumavě, kde se narodila, o jejím dětství, vesnici a válce. Její nemoc už jí nedovolí, abych jí to mohla přečíst a ještě něco doplnit. Už má svůj svět, kterému my nerozumíme, a tak ani její podpis na mé práci nebude. Ale věřím, že cítí, jak jí mám moc ráda.